

DVĚ SETKÁNÍ S KRISTEM

1. Čtení: Iz 43, 1-7 + 10-11

Základ kázání: Mk 5, 21-43

Benjamin Roll, 20. 8. 2023

Žena trpící neustálým krvácením měla těžký život. Nejen kvůli zdravotním potížím, ale také kvůli vyřazení ze společnosti. Podle zákona byla označena za nečistou – měla zakázáno ukazovat se na veřejnosti, nesměla se účastnit náboženského života. Lidé na ni koukali skrz prsty. Krvácení se nezastavovalo a vyloučení ze společenství izraelského lidu tak bylo podle přísného výkladu Zákona nezvratné. Trvalo to již dvanáct let... Dvanáct let bolesti, nepříjemných pocitů. Dvanáct let odloučení od známých, od společenských událostí a taky od bohoslužebného života. Dvanáct let pocitu méněcennosti a nečistoty.

Do města této trpící ženy však přišel onen zvláštní muž, o kterém slyšela, že již řadě lidí pomohl. Byl to léčitel? Učitel? Snad prorok? Nebo někdo úplně Jiný? Žena doufala, že by mohl pomoci i jí.

Spatřila dav, který doprovázel onoho muže do domu místního váženého funkcionáře Jaira – představeného synagogy. Představitele systému, který ji vyloučil.

I když věděla, že mezi lidi a zvláště do této vážené společnosti nesmí, využila zmatku a protlačila se až k Ježíši. Bála se ho oslovit. Aby ho snad nezdržovala, aby se na ni nehněval. Aby ji nezavrhl tak, jako to dělali ostatní. Věřila však, že to není jen léčitel. Věřila, že jeho slova a činy byly přece plné moci, kterou u jiného člověka nikdy nikdo nespátřil. „*Bude stačit, když se ho jen trochu dotknu, když jen zavádím o jeho oblečení, a budu uzdravena,*“ říkala si v duchu.

Ježíš si navzdory tlačenci jejího letného dotyku všiml. Místo hněvu a odmítnutí, které žena již tolikrát zažila, uslyšela nyní láskyplné oslovení: „*Dcero!*“ Podle Matouše dokonce: „*Bud' dobré myslí, dcero!*“ Už ta samotná vlídná slova jí ulevují. A Ježíš dodal: „*Tvá víra tě zachránila.*“ Její víra v Boží Ježíšovu moc. Zachránilo ji poznání, že tohle není jen další prorok. Zachránila ji víra, neboť právě víra jí dodala odvahu porušit náboženská i společenská pravidla, přijít k Ježíši a nechat se uzdravit jeho Boží přítomností. Ježíš však nechtěl, aby se ho *jen* dotkla. Chtěl se s ní setkat tváří v tvář a skutečně ji zachránit – ne pouze vyléčit. Ježíš není lékař, jeho povoláním není zázračné léčení. Ježíš je Kristus – mesiáš – zachránce! Jeho jméno znamená *Hospodin zachraňuje*. To poznala krvácející žena naplno. Díky Ježíšově přijetí se mohla totiž vrátit k normálnímu životu. Ba co víc! Její život získal úplně nový obsah. Žena poznala Ježíše, kterému věřila. Krista, ve kterého uvěřila. To ji zachránilo. Mohla znovu žít. Nejen bez bolesti. Nejen s obnoveným zdravím. Mohla znovu žít s druhými a pro druhé. S Bohem a pro Boha. Toužila po uzdravení a objevila záchranu – spásu.

Její život sice opravdu získal nový rozměr, jenže za jakou cenu? Pár drahocenných vteřin, o které zdržela Ježíše, stálo život malou holčičku – dceru onoho funkcionáře Jaira. Bylo jí dvanáct let. Těch dvanáct let, které znamenaly pro krvácející ženu období dlouhého utrpení, znamenaly pro tuto malou holčičku celý život. To za ní Ježíš přece původně spěchal. Zoufalí rodiče se s jejím osudem nechtěli smířit a proto k ní Ježíše přivolali.

Umírání a smrt je bezvýhodným závěrem života. Ať už po smrti přijde cokoli, vyhnout se tomu, anebo se vrátit zpátky není

možné. To víme až moc dobře. Jairos je představený synagogy, asi místní rabín a tedy nejen vážený ale jistě i velice vzdělaný a také zbožný muž. I on dobře ví, že situace je zoufalá. Ale dobře ví – dobře věří, že jediný, kdo může v takové chvíli vyslyšet jeho prosby, je pravý Pán života – Bůh sám. A Jairos také věří, že v osobě toho zvláštního muže, který učí novému učení plnému lásky, a ve kterého již tolik lidí vložilo své naděje, se právě s Bohem setkává. Dav a pomoc pochybné ženě však Ježíše zdržela. Když se dostali do domu, bylo již pozdě. Šlo tedy o marnou naději?

„Neboj se, jen věř!“

„Neboj se, jen věř!“

Měj odvalu a nepropadej beznaději, říká Ježíš. Jsem přece s Tebou! Jsem přece s ní!

Dům se mezitím zaplnil smutnými pozůstalými a přáteli, ale převážně pokrytci, kteří se svým přehrávaným smutkem chtěli vetřít do přízně bohatého muže. Krom nich již dorazili i pohřební hudebníci a další, kteří chystali vše potřebné pro řádný pohřeb. Ježíš se pokusil smuteční rej uklidnit slovy, že dcera pána domu jen spí. Tomu se však všichni od lékaře až po hudebníky vysmáli. Nechtěli uvěřit, že by pro dívku ještě byla naděje. Dost možná si ani nepřáli, aby nějaká naděje byla. Ježíš zachoval chladnou hlavu a všechny falešné pochlebovače, senzacechtivý dav a placené plačky vyhnal z domu. Zůstali jen otec a matka. Rodiče, kteří doufali, že Ježíš snad skutečně má moc jejich dceru zachránit. Ježíš viděl jejich naději, jejich víru i jejich lásku a dceru probudil jakoby opravdu jen spala. *„Vstávej, holčičko...“* řekl a ona zívla, protáhla se a otevřela oči.

První žena byla zachráněna pro svou vlastní víru, ta druhá skrze víru svých rodičů. Dva zázraky. Příběhy o Ježíšově léčení jsou neoddělitelně spojeny s uzdravením jiného typu. Ježíši jde o celého člověka. Jeho záchrana je vždy spojena s rozpoznáním Boží moci v Kristu, s vírou a s odpuštěním hříchů. Oba příběhy svědčí o možnosti nového života po setkání s Kristem. A tato možnost se, bratři a sestry týká i nás. Každou neděli můžeme začít znovu. A to i tehdy, když to tělesné uzdravení zrovna nepřichází. Pokud takto trpíme, neznamena to, že na nás Bůh zapomněl, natož že nás cíleně trápí. Takto prostě funguje svět a život, který je krásným darem, ale také těžkým úkolem. A i když je náš úděl často téměř nad naše síly a my si na něj stěžujeme a chceme to vzdát, Bůh se k nám sklání a vybízí nás dalšímu postupu.

Dnešní dvě setkání s Kristem svědčí o tom, že Boží milost je díky Ježíši přístupná pro každého. Pro náboženské vůdce i pro náboženské vyvrhele. Pro bohaté i chudé. Pro dospělé i pro děti.

Naději na dobré vyústění našich životů s odpuštěním hříchů a Božím přijetím nám nemůže nic a nikdo odebrat. Právě proto totiž Bůh jako Ježíš zemřel a proto smrt překonal a slíbil svůj návrat, aby nás zachránil, uzdravil, spasil!